

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. Tomaszem Heczkem, advokátem se sídlem Holandská 1, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2015, č. j. KRPP-132053-60/ČJ-2015-030022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2015, č. j. 17 A 95/2015 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 13. 8. 2015 žalobce kontrolovala hlídka Policie České republiky. Bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn, proto s ním žalovaná dne 14. 8. 2015 zahájila řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodů 1. a 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Žalobce k věci mj. uvedl, že na území Evropské unie vstoupil na hranici Srbska s Maďarskem, a to mimo hraniční přechod za pomoci převaděče. Do České republiky přijel ukrytý v nákladním vozidle. Byl si vědom toho, že v rozporu se zákonem přicestoval bez cestovního dokladu a víza, k legalizaci svého pobytu však nepodnikl žádné kroky. Vysvětlil, že jeho cesta směřuje do Německa, kde chce studovat, do Somálska se vrátit neplánuje. Nedisponuje téměř žádnými finančními prostředky a nemá se kde ubytovat.

[3] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (rozhodnutí ze dne 14. 8. 2015, č. j. KRPP-132053-17/ČJ-2015-030022). Dobu zajištění nejprve stanovila na 30 dnů a později ji dvakrát prodloužila. Poprvé rozhodnutím ze dne 9. 9. 2015, č. j. KRPP-132053-42/ČJ-2015-030022, o 60 dnů, podruhé rozhodnutím specifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku, a to o dalších 90 dnů, tj. celkem na 180 dnů od okamžiku omezení svobody. V mezidobí uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku (rozhodnutí ze dne 31. 8. 2015, č. j. KRPP-132053-34/ČJ-2015-030022).

[4] Rozhodnutí o zajištění i o prodloužení zajištění byla odůvodněna v podstatě shodně. Žalovaná popsala naplnění podmínek § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vyjádřila se také k předpokladu správního vyhoštění, který vyhodnotila jako reálný. Ministerstvo vnitra vydalo kladné stanovisko k vycestování a jedinou překážku tak představuje dosavadní nemožnost ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu.

[5] Dobu zajištění stanovila s ohledem na složitost přípravy správního vyhoštění. Musí žádat Ředitelství služby cizinecké policie o přípravu výkonu správního vyhoštění a to následně Zastupitelský úřad Somálska o náhradní cestovní doklad žalobce, bez kterého nelze správní vyhoštění realizovat. Vzhledem k tomu, že zastupitelský úřad v původně stanovené době náhradní cestovní doklad nevydal, bylo zajištění prodlouženo nejprve o 60 a následně o dalších 90 dnů.

[6] Předmětem přezkumu Krajského soudu v Plzni bylo druhé rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění. S jeho důvody se ztotožnil, žalobu proto zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. V odůvodnění zejména popsal, že žalovaná se dostatečně zabývala otázkami spojenými s možností získání náhradního cestovního dokladu. Nad rámec výše uvedeného také posuzoval, zda žalovaná najisto postavila datum narození žalobce.

[7] Krajský soud poukázal na konkrétní pasáže rozhodnutí žalované, ze kterých vyplývá, že předběžně posoudila, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Upozornil, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu opřela svůj úsudek o stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Dále uvedl, že nemůže předjímat, zda se podaří ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu, nicméně nelze ani *a priori* tvrdit, že vycestování žalobce je nemožné, když zde existuje reálný předpoklad pro vyhoštění. Na tento závěr nemohl mít vliv ani údaj o počtu správních vyhoštění, která byla realizována do Somálska. Data, která žalobce předložil, byla statistická a nelze z nich dovodit, že k realizaci správního vyhoštění nemůže dojít v jeho konkrétní situaci.

[8] Podrobně se zabýval tím, zda žalovaná podnikala dostatečné kroky ke zjištění totožnosti žalobce a opatření náhradního cestovního dokladu a zda je zajištění žalobce dostatečně odůvodněno. Na podkladech ve správním spise a odůvodnění napadeného rozhodnutí demonstroval, že žalovaná v průběhu řízení činila úkony, které měly vést k odstranění jediné překážky správního vyhoštění, tj. k ověření totožnosti žalobce a

pokračování

následnému vystavení cestovního dokladu. Vzhledem k tomu, že dle vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie ověřování totožnosti žalobce a další úkony směřující k realizaci vyhoštění nadále probíhaly, správní vyhoštění bylo v době rozhodování potenciálně možné. Žalovaná také posoudila, zda lze překážku odstranit v případě prodloužení o dalších 90 dnů.

[9] Nad rámec soud dodal, že to byl žalobce, kdo v rozporu se svými povinnostmi přicestoval do České republiky bez cestovního dokladu. Tato skutečnost je důvodem složitějšího ověřování jeho totožnosti a nelze tak připustit, aby se jí úspěšně dovolával a získával tím pro sebe výhodnější postavení. Nikdo totiž nesmí těžit z protiprávního stavu, který vyvolal (viz § 6 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, dále jen „občanský zákoník“).

[10] Konečně se vyjádřil k námitce, že nebyl najisto postaven věk žalobce. Ve správním spise ověřil, že datum narození 1. 1. 1997 je uvedeno na všech rozhodnutích žalované, úředních záznamech i protokole o vyjádření. Všechny listiny byly žalobci přetlumočeny a on nikdy nenamítal, že datum je nesprávné, nadto je uvedl ve formuláři pro vystavení cestovního dokladu. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaná neměla důvod o něm pochybovat.

[11] Proti rozsudku krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[12] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů nesprávného posouzení právních otázek krajským soudem, dále vad řízení způsobených žalovanou, neboť dostatečně nezjistila skutkový stav, a konečně nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[13] V první řadě tvrdil, že zajištění, respektive prodloužení zajištění bylo nezákonné s ohledem na jeho věk. Nikdy totiž neuvedl, že se narodil 1. 1. 1997, a toto datum mu bylo pouze formálně přiděleno na začátku řízení, o čemž svědčí fakt, že stejné datum narození bylo uvedeno i u jiného zajištěného cizince. Žalovaná se touto otázkou nezabývala a on se postupu nemohl bránit, neboť v řízení bylo tlumočeno do arabštiny, kterou neovládá. Pokud správní orgán nemohl vyloučit, že je stěžovateli méně než 18 let, nemohl ani rozhodnout o prodloužení zajištění nad 90 dnů (§ 125 odst. 1, věta druhá, zákona o pobytu cizinců).

[14] Dále namítal, že žalovaná dostatečně neposuzovala reálný předpoklad vyhoštění, což je v rozporu s čl. 15 směrnice č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), a požadavky Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu. Související výtky směřují jednak do postupu žalované a Ředitelství služby cizinecké policie, jednak zpochybňují dostatečnost odůvodnění jejího rozhodnutí.

[15] Žalovaná dle názoru stěžovatele nečinila kroky potřebné k odstranění překážky vyhoštění. Dotaz učiněný na Ředitelství služby cizinecké policie byl pouze formální a z odpovědi na něj ani jiných podkladů ve správním spise není zřejmé, co správní orgány podnikly k ověření totožnosti žalobce a získání cestovního dokladu. Dostatečně se tak nezabývala existencí reálného předpokladu vyhoštění.

[16] Stěžovatel z toho dovozoval, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno, a to jak v části týkající se reálného předpokladu vyhoštění, tak stanovené doby zajištění. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79. Zmínil také, že pečlivé odůvodnění bylo namísto tím spíše, že v prvních devíti měsících roku 2015 bylo vydáno šest rozhodnutí o správním vyhoštění do Somálska, žádné však nebylo realizováno (viz statistiky Ředitelství služby cizinecké policie předložené krajskému soudu).

[17] Dále rozporoval přílehavost odkazu krajského soudu na § 6 občanského zákoníku, který se dle jeho názoru použije pouze na soukromoprávní, nikoli veřejnoprávní vztahy. I kdyby připustil aplikaci obecné právní zásady, že nikdo nemůže těžit z vlastní nepoctivosti, v projednávané věci ji nelze užít. Rozhodující orgány se totiž nezabývaly otázkou, proč je stěžovatel bez cestovního dokladu a zda mu to lze klást k tíži. Nadto nezpochybňoval, že jej bylo možné zajistit, ale přiměřenost zásahu do osobní svobody a její odůvodnění.

[18] Závěrem obecně odkázal na další žalobní námitky a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu i žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Podal také návrh na vydání předběžného opatření spočívajícího v povinnosti žalované propustit jej ze zajištění.

[19] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. V dalším odkázal na své vyjádření k žalobě, jehož kopii přiložil. Toto vyjádření se nicméně vztahuje pouze k námitkám stěžovatele, které nebyly v kasační stížnosti výslovně uplatněny, proto je nadbytečné rekapitulovat jeho obsah.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, že netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přezkumem rozsudku v tomto rozsahu dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Jednotlivými námitkami se zabýval v pořadí dle kasační stížnosti. Stěžovatel jednak zpochybňoval podmínky pro trvání, respektive prodloužení zajištění, konkrétně dosažení věku 18 let podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a existenci reálného předpokladu vyhoštění ve smyslu čl. 15 odst. 4 návratové směrnice. V návaznosti na to tvrdil, že

pokračování

rozhodnutí žalované nebylo v určitých částech dostatečně odůvodněno a je tak nepřezkoumatelné. Konečně se vymezoval proti aplikaci zásady podle § 6 odst. 2 občanského zákoníku a také obecně odkázal na své žalobní námitky.

III. a) Zákonnost zajištění stěžovatele s ohledem na jeho věk

[22] Stěžovatel v první řadě zpochybňoval splnění podmínky věku. Tvrdil, že datum narození 1. 1. 1997 je nesprávné, nikdy je neuvedl a bylo mu formálně přiděleno. V průběhu správního řízení se proti této skutečnosti nemohl účinně bránit, jelikož mu bylo tlumočeno v arabštině, kterou neovládá. Vzhledem k tomu, že žalovaná nepostavila najisto, zda je mu více než 18 let, nemohla zajištění prodloužit na dobu delší než 90 dnů (napadeným rozhodnutím byla doba zajištění prodloužena na celkem 180 dnů). Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*

[23] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že námitku vady správního řízení spočívající v tlumočení do jazyka, kterému stěžovatel nerozuměl (arabštiny), vyčerpávajícím způsobem vypořádal již krajský soud a stěžovatel s jeho závěry v kasační stížnosti nepolemizoval. Pouze pro úplnost tedy opakuje, že ze správního spisu není zřejmé, že by stěžovatel namítal nebo naznačoval, že tlumočnickovi nerozumí, a pochybnost o tom nevznikla ani jiným způsobem. Z protokolu o vyjádření stěžovatele ze dne 14. 8. 2015 (č. l. 24 – 27 správního spisu) naopak vyplývá, že stěžovatel na veškeré otázky adekvátně odpovídal, což by nebylo možné, pokud by neuměl arabsky. Nadto nelze opomíjet, že tlumočnick je odpovědný za řádné provedení tlumočnického úkonu, proto by žalovanou musel upozornit, kdyby mu stěžovatel nerozuměl.

[24] Bylo proto možné vycházet ze skutečnosti, že stěžovatel datum narození 1. 1. 1997 v průběhu správního řízení nerozporoval, ač k tomu měl příležitost. Podstatné listiny mu byly ve správním řízení přetlumočeny, v jejich záhlaví byl identifikován datem narození 1. 1. 1997, nikdy ale neuvedl, že by mělo být nesprávné. Nadto na mnoha místech podpisem stvrdil, že obsahu listin porozuměl a nemá k němu připomínky (viz např. oznámení o zahájení správního řízení, č. l. 18 – 19 správního spisu, informaci cizinci zajištěnému do zařízení pro zajištění cizinců, č. l. 48, rozhodnutí o správním vyhoštění, č. l. 69 – 75), tento údaj uvedl také v žádosti o vydání cestovního dokladu, určené Somálskému velvyslanectví v Moskvě (č. l. 15). Nejvyšší správní soud proto přisvědčil názoru krajského soudu, že žalovaná neměla relevantní důvod o stáří stěžovatele pochybovat.

[25] Správní spis sice neobsahuje výslovnou informaci o tom, jak datum 1. 1. 1997 žalovaná zjistila, zároveň však nic nenasvědčuje tomu, že by je ještě před začátkem správního řízení, tj. při kontrole prováděné hlídkou Policie České republiky, nesdělil sám stěžovatel. Ostatně stejným způsobem muselo být zjištěno jeho jméno a v situaci, kdy neprokázal svoji totožnost, neměla žalovaná jinou možnost než z těchto údajů vycházet. Pokud by datum narození bylo smyšlené a účelově přidělené, jak stěžovatel naznačuje, neexistuje jediný rozumný důvod, proč by na tuto skutečnost neupozornil již v průběhu správního řízení. K takovému postupu měl dostatek příležitostí, ale s tvrzením o nesprávném datu narození přišel až v doplnění žaloby. Proto se jeví účelové.

[26] Lze tedy uzavřít, že dle zjištěného data narození bylo stěžovateli v době vydání rozhodnutí více než 18 let a v průběhu řízení nevyšly najevo skutečnosti, pro které by žalovaná měla důvod o tomto závěru pochybovat. Sama takové důvody evidentně neshledala (v úvahu by přicházela např. situace, kdy by stěžovatelův vzhled zjevně odpovídal dětskému věku) a důvod k tomu nepřinesl ani stěžovatel, přestože za popsanych okolností představovala jeho sdělení primární zdroj informací.

[27] Na uvedeném závěru nic nemění ani skutečnost, že dle protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 14. 8. 2015 stěžovatel uvedl, že se narodil 1. 2. 1989 (č. 1. 25 správního spisu). Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že o datu narození stěžovatele existují určité pochybnosti, ty ale mohou být odstraněny pouze ověřením jeho totožnosti, což doposud nebylo možné. Žalovaná logicky vycházela z data, které stěžovatel několikrát výslovně či mlčky potvrdil, tedy z 1. 1. 1997. Především však skutečnost, že na jednom místě uvedl datum narození 1. 2. 1989, nemohla vést k pochybnostem, zda je mu více než 18 let.

III. b) Existence reálného předpokladu vyhoštění a přezkoumatelnost rozhodnutí žalované

[28] Další okruh námitek stěžovatele se týká tzv. reálného předpokladu vyhoštění. Jedná se o podmínku, která sice není výslovně uvedena v zákoně o pobytu cizinců, nicméně vyplývá přímo ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody zakotveného v čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mj. sledovat vymezený účel, kterým je v tomto případě vyhoštění cizince.

[29] Nejvyšší správní soud proto již v minulosti konstatoval, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění cizince zvážit, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srovnej rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, a v podrobnostech též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, a tam citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva).

[30] Rovněž podle čl. 15 odst. 1, věty druhé, návratové směrnice *[j]akékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění*. Podle odst. 4 téhož ustanovení *[u]káže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna*.

[31] V projednávané věci je sporné, zda bylo vyhoštění stěžovatele reálné s ohledem na skutečnost, že se do doby vydání napadeného rozhodnutí nepodařilo ověřit jeho totožnost a získat náhradní cestovní doklad. Stěžovatel namítal, že žalovaná v této věci nepostupovala s náležitou pečlivostí a kroky, které podnikla, byly pouze formální. Dostatečně konkrétně se dle jeho názoru nezabývala otázkou, zda bude možné překážku vyhoštění odstranit, což ve svém důsledku vedlo k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Na podporu svých tvrzení stěžovatel dále upozornil, že dle statistik Ředitelství služby cizinecké policie nebylo v prvních devíti měsících roku 2015 do Somálska realizováno žádné vyhoštění.

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud nejprve ověřil, jaký byl postup žalované. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal svoji totožnost, provedla lustraci v systému CIS, registru pátrání po osobách, Schengenském IS II – osoby, Schengenském IS II – vydané doklady, CIS – osoby, AFIS C Daktyloskopované osoby – cizinecký režim a databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů. Výsledky byly negativní, proto požádala o zjištění totožnosti Ředitelství služby cizinecké policie (dne 31. 8. 2015, č. l. 79 správního spisu) a jeho prostřednictvím kontaktovala Velvyslanectví Somálska v Moskvě. V souvislosti s tím také stěžovateli předložila formulář pro vydání náhradního cestovního dokladu zmíněný výše. Stav žádosti v průběhu řízení ověřovala u Ředitelství služby cizinecké policie (poprvé dne 7. 9. 2015, č. l. 83, podruhé dne 3. 11. 2015, č. l. 124, odpovědi žalovaná obdržela obratem, ve spise tedy následují).

[33] Z rozhodnutí o zajištění a o jeho prodloužení je zřejmé, že žalovaná stanovila jeho dobu s ohledem na to, že pro realizaci vyhoštění bylo stěžovateli třeba obstarat náhradní cestovní doklad. Zastupitelský úřad v prvních 30 dnech zajištění žádost nevyřídil, proto žalovaná prodloužila zajištění o 60 dnů. Zohlednila při tom své dřívější zkušenosti, dle kterých vydání náhradního cestovního dokladu somálským občanům trvá přibližně dva měsíce. Doklad však nebyl vystaven ani v této době, proto zajištění prodloužila znovu, a to o 90 dnů s tím, že ihned po vystavení náhradního cestovního dokladu bude vyhoštění realizováno.

[34] Za popsanych okolností oprávněně předpokládala, že k vystavení dokladu dojde. Pouze ze skutečnosti, že proces u zastupitelského úřadu trval déle, než je průměrné, totiž nelze dovozovat, že jeho dokončení nebylo reálné. V době vydání napadeného rozhodnutí zastupitelský úřad zpracovával žádost necelé tři měsíce, což odpovídá přibližné době vyřízení dle předchozích zkušeností žalované. Nemusela proto hledat další cesty, kterými by ke ztotožnění stěžovatele a vystavení náhradního cestovního dokladu mohlo dojít (např. kontaktování jiného zastupitelského úřadu). S ohledem na své dřívější zkušenosti měla také snahu stanovit co nejkratší dobu zajištění, což posléze vedlo k jeho prodloužování. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že postup žalované byl v intencích čl. 15 návratové směrnice. Uvedené současně svědčí o tom, že celkovou dobu zajištění lze považovat za přiměřenou nutným úkonům v rámci přípravy vyhoštění, žalovaná proto nevybočila z mezí svého správního uvážení.

[35] Samotné rozhodnutí o prodloužení zajištění pak považuje za dostatečně odůvodněné a vyhovující požadavkům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 – 79. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala dosavadní průběh řízení, zmínila i výše uvedenou žádost o zjištění totožnosti stěžovatele a jakým způsobem ověřovala její vyřízení (str. 3 odst. 4 – 7). Zabývala se naplněním důvodů pro zajištění včetně toho, zda je vyhoštění stěžovatele reálné. Zde také uvedla, že jedinou překážku představuje dosavadní nemožnost ověřit totožnost stěžovatele a vystavit náhradní cestovní doklad (str. 5 odst. 6). V části týkající se stanovené doby zajištění popsala, v čem spočívala složitost přípravy vyhoštění, jak je popsáno výše (str. 4 odst. 8, str. 5 odst. 1 – 3).

[36] Dílčí nedostatek soud shledal v tom, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně uveden údaj, v jaké době lze očekávat vystavení náhradního cestovního dokladu. Vzhledem k tomu, že se však žalovaná touto otázkou zabývala v předchozím rozhodnutí o prodloužení zajištění (str. 4 odst. 4 prvního rozhodnutí o prodloužení zajištění), nebylo nezbytně nutné, aby veškeré své úvahy opakovala i v rozhodnutí navazujícím (srovnej také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS). Podstatné je, že rozhodnutí obsahuje informaci o tom, proč původně stanovená doba zajištění nebyla dostatečná.

[37] Nejvyšší správní soud dále k námitce stěžovatele ověřil, že žalovaná na str. 5 v bodě 4) skutečně uvedla, že ověřování totožnosti stěžovatele probíhá prostřednictvím zastupitelského úřadu v *Iráku*, a krajský soud na straně 11 zmínil, že tento zastupitelský úřad je v *Afgánistánu*. Oba však na jiných místech svých rozhodnutí zmínily Somálské velvyslanectví v Moskvě a ze správního spisu vyplývá, že Policie České republiky spolupracovala právě s ním. Nejvyšší správní soud proto nemá pochyb o tom, že se jedná o pouhé zřejmé nesprávnosti, které nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[38] Konečně přistoupil k argumentu, že důsledné odůvodnění reálného předpokladu vyhoštění bylo na místě tím spíše, že dle statistik Ředitelství služby cizinecké policie se v nedávné době nepodařilo realizovat žádné ze správních vyhoštění do Somálska. Dospěl však k závěru, že předložené údaje nemohly být v projednávané věci relevantní. Ze stěžovatelova tvrzení vyplývá, že se v prvních třech čtvrtletích roku 2015 mělo jednat o šest případů, což je natolik nízký počet, že z něj nelze vyvozovat obecné závěry.

III. c) Další námítky

[39] Nad rámec výše uvedeného zdejší soud dodává, že ke složitosti projednávané věci přispělo zejména to, že stěžovatel přicestoval do České republiky bez cestovního dokladu a víza a nemohl prokázat svoji totožnost. V tomto ohledu byly i úvahy krajského soudu (str. 16 odst. 3 a str. 17 napadeného rozsudku) namístě. Se stěžovatelem naopak souhlasí v tom, že případný nebyl odkaz na zásady zakotvené v občanském zákoníku. Vzhledem k tomu, že jej však krajský soud uvedl *obiter dictum*, tedy nad rámec rozhodovacích důvodů, pro zákonnost napadeného rozsudku nemohl být podstatný.

[40] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti dále uvedl, že se dovolává ostatních žalobních námitek, které soudu předložil ve své žalobě a jejím doplnění. Kasační stížnost je však mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, proto za situace, kdy proti němu stěžovatel nebrojí konkrétní námitkou, ale pouze zcela obecně odkáže na obsah podané žaloby, nemá Nejvyšší správní soud důvod jeho závěry jakkoli přehodnocovat. Proto pouze ověřil, že se krajský soud se všemi žalobními námitkami vypořádal, a dále se jimi nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil žádné z kasačních námitek, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O návrhu na vydání předběžného

pokračování

opatření nerozhodoval, neboť bezprostředně po shromáždění podkladů rozhodl ve věci samé.

[42] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu